

Ferenc pápa üzenete a béke 53. világnapjára: A béke mint a remény útja: Párbeszéd, megbékélés és ökológiai megtérés

Ferenc pápa az elődei által folytatott hagyományhoz híven január 1-jén a béke világnapja alkalmából üzenetet küld a híveknek és minden jóakarátú embernek. A dokumentumot, amelyet a Szentatya „A béke mint a remény útja: Párbeszéd, megbékélés és ökológiai megtérés” címmel tett közzé, az alábbiakban közöljük.

Őszentsége, Ferenc pápa üzenete a béke 53. világnapjára
2020. január 1.

A béke mint a remény útja:
Párbeszéd, megbékélés és ökológiai megtérés

1. A béke mint a remény útja az akadályokkal és a próbatételekkel szemben

A béke értékes dolog, reményünk tárgya, amelyre az egész emberiség törekszik. A békébe vetett remény olyan emberi magatartás, ami egzisztenciális feszültséggel jár, ezért egy néha fáradságos jelen is „élhető és elfogadható tud lenni, ha célhoz vezet, és e cél felől bizonyosak lehetünk; ha ez a cél olyan jelentős, hogy igazolja a hozzá vezető út megtételéhez szükséges erőfeszítéseket.”¹ Ilyen módon a remény az az erény, amely útra indít minket, ami szárnyakat ad a továbbaladáshoz, még akkor is, ha az akadályok leküzdhetetlennek tűnnek.

Emberi közösségünk emlékezetében és testében hordozza nyomaint a háborúknak és konfliktusoknak, amelyek egyre nagyobb pusztító erővel követik egymást és a legszegényebbeket és a leggyengébbeket sújtják leginkább. Egész nemzetek küzdenek azért, hogy megszabaduljanak a kizsákmányolás és a korrupció bilincseitől, amelyek egyre táplálják a gyűlöletet és az erőszakot. Még ma is sok embertől, köztük gyermekektől és idősektől veszik el az emberi méltóságot, a fizikai integritást, a szabadságot – ideértve a vallásszabadságot is –, a szolidaritást és a jövő reményét. Sok ártatlan áldozatnak kell elviselnie a megaláztatást és kirekesztést, a bánat és az igazságtalanság kínját vagy egyenesen valamilyen traumát, amely néppel és szeretteikkel szembeni szisztematikus ellenségeskedésből fakad.

A nemzeti és nemzetközi konfliktusok szörnyű próbatételei, amelyeket gyakran könyörtelen erőszak is súlyosbít, tartós nyomot hagynak az emberiség testén és lelkén, mivel minden háború valójában testvérgyilkosságnak bizonyul, amely magát a testvériségnek a nagy tervét, ami az emberi család hivatása, pusztítja el.

A háború, mint tudjuk, gyakran a különbözőségekkel szembeni intoleranciával kezdődik, amely táplálja a birtoklás és az uralom utáni vágyat. Ez az ember szívében élő önzésből, büszkeségből, valamint gyűlöletből fakad, ami pusztításhoz vezet, a másik embert kizárólag negatívan értékelő látásmódhoz, kirekesztéshez és a másik megsemmisítéséhez. A háború a kapcsolatok eltorzulásából, a hegemoniára törekvésből, a hatalommal való visszaélésből, a másik embertől és az akadálynak tekintett sokféleségtől való félelemből táplálkozik, amelyeket a háború egyúttal erősít is.

A közelmúltbeli japán utazásom során lehetőségem volt rámutatni korunk nyilvánvaló ellentmondására: „világunk abban a visszásságban él, hogy a stabilitást és a békét egy olyan hamis biztonság alapján akarja megvédeni és biztosítani, amelynek hátterében a félelem és a bizalmatlanság uralkodik, ami megmérgezi a népek közötti kapcsolatokat és megakadályoz minden lehetséges párbeszédet. A

